

Ένα έργο με τρεις πράξεις που επιχειρεί μια διαφορετική προσέγγιση, για το τι βλέπει και κυρίως για το τι αισθάνεται, άνθρωπος τις, σε ένα σύγχρονο διεθνές σαλόνι αυτοκινήτων.

Αυλαία.

Πράξη πρώ τη.

Σκηνή πρώ τη:

Υπάρχουν κάποιες πτήσεις που αν κάτι δεν πάει καλά, ο κλάδος θα ορφανέψει. Συνήθως είναι οι πτήσεις προ και μετά των διεθνών εκθέσεων. Μια τέτοια πτήση ήταν και η πρωινή της Ολυμπιακής για την Γαλλική πρωτεύουσα την πρώτη μέρα του Οκτωβρίου.

Μέσα στο κήτος του 737-400 του εθνικού (ως τότε;) αερομεταφορέα, ήταν οι πάντες, ή μάλλον εκείνοι που εκπροσωπούσαν τα πάντα στον κλάδο. Ας (μου) επιτραπούν οι κάπως λαϊκοί σολοικισμοί, αλλά όταν λέμε τα πάντα, εννοούμε τα πάντα. Τουτέστιν:

Γκουρού, πρώτα, δεύτερα, αλλαγές, παγκίτες, υποσχετικές, υπό αίρεση, ακόμα και οι «επί της εξωτερικής», αλλά και ανερχόμενοι, κατερχόμενοι, καθώς και συνδυασμοί αυτών.

Ένα μοναδικό κράμα, του τύπου: «κοινωνία είμαι ο καθρέπτης σου», που μετά από τρεις ώρες ήσυχης πτήσης, προσγειώθηκε ομαλά, σε κάποιον αεροδιάδρομο του Charles de Gaulle

[REDACTED]

